

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De S. Quiriaco anachoreta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

VITA S. PATRIS NOSTRI QUIRIACI ANA-
CHORETAE, AVTHORE SIMEONE METAPHRASTE.

29. Septēbr.
Cap. 1.
Gen. 12.

Patria & pa-
rentes S.
Quiriaci.

Cap. 2.

Gen. 4.

Gen. 5.

Gen. 6.

Gen. 17.

Gen. 14.

Iosu. 10.

Dan. 3.

Cap. 3.

Luc. 9.

18. annos na-
tus, et Hiero-
solyman.

Istius S. Eu-
thymij vita
habetur 20.
Ianuarij.

Fit mona-
chus adhuc
imberbis.

IS, qui te benedicunt, inquit Deus Abrahę, benedicam: & ijs, qui tibi maledicunt, maledicā, non eos solum, qui virtutem exercent, hinc remunerans, sed etiam ad eos, qui ipsos laudant, trajiciens benedictionem. Hinc fit, vt oporteat beati huius Quiriaci pro virtute cerramina & sudores, non solum feruentissime audire, admirari & excipere: sed etiam ad eum pro viribus imitandum excitari, & parari ad similem zelum suscipiendum: vt nō solum cōsequamur benedictionem propterea quod eum exceperimus, sed etiam simus cum eo coronarum participes, & premiorum socij. Quem tulit quidem, quę est in Gręcia, Corinthus: parentibus autem fuit nomen, patri quidē Iohannes, qui etiam fuit ordinatus Presbyter ecclesię, quę est Corinthi: matri autem, Eudoxia. Tempus autem eius ortus, fuit finis Imperij Theodosij, iunioris scilicet. Sancto verō fuit auunculus Petrus Episcopus Corinthiorum. Qui Petrus beatum Quiriacum cooprat in gradum lectoris eiusdem ecclesię adhuc in tenera ætate.

Ille autē diuinis deditur scripturis, & eas assidue percurrrens, & noctes totas & dies in eis versans, apud se mirabatur, quod Deus vtiq̄ propter salutem humanā omnia administravit: & quod eos, qui ei placuerunt in vnaqua; generatione, eximio sit honore dignatus, & eos admodum claros fecerit & gloriosos, vt qui Abeli quidem per sacrificium gloriam tribuerit: Enoch autem, propterea quod ei placuerit, honorārit translatione: Propter iustitiam seruārit Noe scintillam generis: Abraham propter fidem effecerit patrem multarum gentium: Melchisedec habuerit acceptum pium sacerdotium: patientiæ & temperatię imaginem, Ioseph & Iob mundo præbuerit: Moysen fecerit legislatorem: Lunę & Soli aurigam constituerit Iesum Naue: Prophetam & regem & stupendi mysterij parentem Dauid reddiderit: Babylonicę fornacis flammam pueris in rorem trāsmutārit. Præterea adhuc in maiori versabatur dubitatione, illa cogitās, partum sine femine, virginem eandem & matrem: & quomodo Verbum, cum Deus esset, factus sit homo sine mutatione: & quomodo per Crucē inferos spoliauerit, & fallacem serpētē aboleuerit, & Adamum rursus reduxerit in Paradisum. Hęc & similia mēte agitans Quiriacus, diuino zelo in corde inflammabatur, & ei veniebat in mentem valedicere mundo & ijs, quę sunt in eo, & ad sanctam venire ciuitatem, & sanctē viuere in sancto loco, quieti vacando & silentio.

Quodam itaq; die Dominico, cum diuinam audisset vocem in Euangelio: Si quis vult post me venire, tollat crucem suam, & sequatur me: rem minimē distulit, neque paruo tempore substitit, aut considerauit: sed suam sententiā statim deduxit ad effectum. Itaq; tacitē egressus ex Ecclesia, venit Cenchreas: & ascendens nauem, quę veniebat in Palaſtinam, summo studio accedit Hierosolyma, iam decem & octo annos natus, nono quidem anno Imperij magni Leonis, octauo autem Anastasij Hierosoly-morum Pontificatus. Cum illinc ergo venisset in sanctam ciuitatem, diuersatur apud magnum Eustorgium, virum, qui & alioquē erat amator virtutis, & splendebat donis spiritus. Ille autem vt reuera amans pater, eum, vt par erat, magna accipit affectione. Quiriacum verō, cum hyemāisset apud insigne monasterium iam ab illo constructum prope sanctam ciuitatem Sion, maioris quietis & silentij cepit desiderium, & vt ad ipsam veniret solitudinem, & illic habitaret, omne ponebat studium. Cum de diuino itaq; Euthymio ferē doceretur ab omnibus, (eū enim virtus vbiq; indicabat) captus erat magno amore eius conueniendi: & magnum rogat Eustorgium, vt eius dignatus precibus, cum pace dimitteret. Hoc autem factō, cum accessisset ad Lauram mirabilis Euthymij, hospitio excipitur a quodam Anatolio presbytero & Olympio mona-cho, fratribus quidem genere, patria autem Corinthijs: & cum multos dies apud eos degisset, deindē etiam magnū adspexit Euthymium: & beatę illę manus sacrum eius caput tetigerunt, simul quidem eum monastico in duentes habitu, & in eum vocantes vberiore spiritus operationem. Eum tamen hoc in loco manere non sicut Euthymius propter ætatem. Valdē enim cauebat imberbium & adolescentum in sua Laura conuerſationes, nē aliquam offensionem afferrent reliquis fratribus ad turpes cogita-

cogitationes. Sed cum magnus iam Theoclistus excessisset ad Iesum, quem desiderabat, ipse emittit Quiriacum ad sanctum Gerasimum ad Iordanem.

Cum ergo reuera præclarum munus accepisset Quiriacum, & eum vidisset ea ætate, statuit ut ipse ministraret in cœnobio. Sic autem in eo degebat ille admirabilis, ligna scindens, aquam & alimentum parans fratribus, & coci fungens officio. Sed quantum ita se haberet, & in tantis laboribus totum diem transigeret, in colloquendo cum Deo tamen & precatione totas noctes consumebat, & feruentius rursus & acrius post opus manuum sacros hymnos incipiebat: & ut paucis dicam, vitam anachoreticam in cœnobio, & tam multis negocijs per omnia ostendebat, ut qui pane & aqua solum, idque secundo quoque die aleretur. His inductus est Gerasimus, ut eum valde diligeret: & sic vita delectabatur iunioris, & de illius moribus & amore in res spirituales adeo factus erat certior, ut eum assumeret in diebus ieiuniorum ad solitudinem Ruba, & eum haberet focium eorum, qui illic suscipiebatur, laborum & spiritualis ascensus. Hic dicebatur etiam magnus versari Euthymius, & eos diuinis impertire sacramentis singulis Dominicis, donec venisset dies Palmarum.

Cum breue autem tempus effluxisset, abijt quidem pulchro illo ad Deum itinere magnus Euthymius: videt autem sacram illius animam Gerasimus deduci ab Angelis, & præclare ad cælos ascendere, unde fuerat vocatus. Cum ergo statim assumpsisset Quiriacum, ascendit in eius Lauram, & sanctum eius corpus gratis manibus sepelit cum ea, qua par est, reuerentia: & cum omnia fecisset, quæ de more fiebant, reuersus est. Nono autem anno postquam Quiriacus venit in Palestinam, admirabilis etiam moritur Gerasimus, & migravit ipse quoque ad comunem Dominum, quinto mensis Martij. Vigésimum autem septimum annum iam attingebat Quiriacus. Et cum illinc recessisset, accessit in Lauram Euthymij, susceptus quidem ab Elia: is enim tunc ei præerat: à quo etiam accepit cellam: & abunde optato fruebatur silentio. Postea verò vehementissimum studium adhibebatur, ut mutaretur Laura in cœnobium. Erat autem in ea quidam Thomas, qui pro virtute labores lubentissimè suscipiebat, & ostendebat magnam animi philosophiam. Ei erat Quiriacus coniunctus vinculo spiritus, eiusque mores sequens, ad perfectiorē exercebatur virtutem, & illius vitam æmulabatur, & ad simile parabatur imitationem. Hic ergo Thomas missus fuerat Alexandria à Phido Diacono, ut emerit impensas ad extruendum cœnobium. Patrum autem Euthymij & Theoclisti monasteria solum in diuisione nominum agnoscebantur: commune namque habebant institutum, & comunem viuendi rationem, rectaque & administrata erant ab vno & eodem pastore. Sed iam quidem habebat diuinum quoque Thomam æternum habitaculum: & erat ipse quoque relatus in numerum iustorum.

Duodecim autem annis post eius decessum, Longinus præfectus ipse quoque à vita excedit. Et cum Paulus in eius præfecturam successisset, Terebon Agarensis, qui sacris olim Euthymij manibus fuerat baptizatus, cum esset ipse quoque iam moriturus, vtrisque monasterijs magnas reliquit facultates. Cum autem Paulus in tractandis pecunijs iniustus esset versatus, & in exequendis mandatis se gessisset iniquis, & ipsum corpus Terebonis abstulisset cum pecunijs, excitatur seditio inter monasteria, & seditionem consequitur etiam diuisio, adeo ut & munièret Paulus loca, quæ Euthymij Laure adiecta fuerant, & septem eis iniecerit, & turrim ædificaret: quin etiam diuersorium publicum à Laura Suca emerit prope turrem Dauidicam, & id etiam Euthymij Lauræ attribuerit. Beatus ergo Quiriacus cum offendisset fratrum diuisionem, & ægrotulisset, quod quos Sol simul semper videt, non amor virtutis, nec silentij, sed pecuniæ disunxisset: recedit illinc, & venit in Lauram Sucam. Cum longo ergo tempore in ea esset versatus, & his quatuor ministerijs, nempe panis, & reliqui victus fratrum cura, ægrotorum curatione, hospitem exceptione, Lauræ administratione diuersis annis esset perfundus: & fratrum omnium conscientiam inuenisset suæ patientiæ testem, & humilitatis, & reliquæ perfectionis, quam diuini canones exigunt à sacerdotibus, quadragésimo anno ætatis prouehitur ad honorem Presbyteratus. Sacrorum autem vaforum & sacri thesauri custodia, & ecclesiæ cura octodecim annos fidei eius fuit credita. Dicuntur autem hæc quoque de Quiriaco, quod spatio tot annorum non modo Sol non occiderit super eius iracundiam, sed neque fuerit omnino vnquam iratus, neque eum vnquam viderit dies comedentem, & quod tempore diuinorum hymnorum non prius fratribus significauerit sonum & modum, quam pura & nulli reprehensioni affini lingua totum perfecisset sine reprehensione.

Cap. 7.
Abit in eremum.

Septuagesimo autem septimo anno suæ ætatis, traditis thesauris, quorum custodia ei fuerat tradita, ille quidem secedit ad solitudinem Natupha: eum autem sequebatur discipulus. Cum autem eis deesset alimentum, & non haberent, vnde recrearent vsus necessitatem: (neque enim in solitudine nascebantur melagria: ea nanque eis suffecerant ad conuiuium) Deum rogat diuinus Quiriacus, vt det eis alimentum ex scillis, quæ illic erant: erat enim magna earum copia in solitudine. Et conuersus ad discipulum: Collige, inquit, fili, ex his scillis, & sale eis iniecto, coque in olla, & efficiet benedictus Deus, vt his quoque nobis vesci liceat. Hæc mandat quidem discipulo. Deus autem audiuit ex alto preces, qui etiam fecit aquam ex petra scaturire, & illam maximam Mare amaritudinem in conuenientem mutauit dulcedinem. Nam ipse quoque scilla innatam mutauit amaritudinem, & quatuor annos ex illo tempore fuerunt cibus beatis. Sed non derelinquet Dominus sanctos suos: à sacrosancto Dauide dictum opportunè, hinc quoque dicitur.

Cap. 8.

Vir quidam ex vico Thecoorum, cum ex ijs, qui illic pascebant pecora, audisset de Quiriaco, panibus calidis asino impositis accedit, & onere apud eum deposito, recessit. Hisque deinceps Quiriacus vixit cum discipulo. Sed tunc quidem discipulus, cum, vt consueuerat, coxisset scillas, non iussisset autem beatus Quiriacus, eas in cœna apposuit. Deinde ei, cum non tulisset earum amaritudinem, vires cum voce sunt extinctæ, & iacebat tanquam mortuus. Cum ergo diuinus coniecisset Quiriacus causam eius, quod acciderat, & sustulisset manus ad precandum pro discipulo, eum facit surgere: & cum eum diuinis impertisset sacramentis, sanum protinus reddit, & eum placidè recreat à timore. Paulo post autem cum panes eis defecissent, rursus fame premebantur grauissima. Et rursus hic beatus iubet discipulum scillas eis parare in cœna. Ille autem cum cibum parasset, & eum apposuisset, verebatur tamen vti. Venerat enim ei in mentem præcedens amaritudo, & quemadmodum cum comedisset, non solum sermo, sed etiam motus eum defecisset. Cum eum autem benedixisset Quiriacus, & figuram Crucis ei iniiecisset, deinde etiam attigisset ea, quæ erant apposita, & primus comedisset, iucundè comederunt, & se satis refecerunt.

Rursus affluit amaritudinē conuertam.

Nota vim signi S. Crucis.

Cap. 9.

Quintus iam agebatur annus, ex quo versabatur in Natupha, & filius quidem vnus eorum, qui erant in regione Thecoorum, vexabatur à maligno spiritu. Cum de diuino autem Quiriaco singula rescuisset pater, ad eum adducit filium, & vehementer rogat, vt opem ferat filio, qui malè laborabat. Ille autem amborum misertus, alterius quidem morbi, alterius verò doloris, & inconsolabilis ægritudinis, quam de filio acceperat, preces fundit pro adolescente: & cum vnisset oleo Crucis, eum liberat ab illa acerba infania. Cum ergo miraculum iam peruasisset ad multos, innumerabilis ad eum consuebat multitudo, interruptentes eius quietem & orationem. Hæc vitans præclarus Quiriacus, transijt in solitudinem, quæ est magis intrà Ruba. Et quinque annos in ea transigens, sumebat radices Melagriorum, & ramos arundinum, & ea erant eis obsonium, & quod ad voluptatem attinet, nihil cedebant mensæ diuitum. Sed diuinorum Quiriaci charismatum operatio, hanc quoque solitudinem effiebat ciuitatem multitudine eorum, qui illuc adueniebant. Omnes enim, quos vel malus vexabat spiritus, aut alius premebat morbus, prompto & alacri animo ad eum accurrebant, tanquam ad certam curationem: Et nemo illinc reuertebatur vacuus. Aegrè autem ferens multitudinem eorum, qui accedebant, diuinus rursus Quiriacus venit in eam partem solitudinis, in qua nullus Anachoreta nec manserat, nec vnquam transierat. Nominabatur autem locus ab accolis Susacim: & in eo & nouæ Lauræ & Sucæ fluuij ambo conueniunt, eorum, quos scimus, maximi & profundissimi. Feruntur autem ij esse, de quibus Christo dictum est à Dauide: Tu siccasti fluuios Ethan: Sed hanc planè inuiam solitudinem, omninò hominibus facilem & patentem reddebat in eum fides, vel potius diuinarum illius gratiarum copia, quæ etiam fidem mouebat feruentius, & ad desiderium pijs inducebat animas. Cum verò Quiriacus septem annos illic transegisset, quoniam, quæ ingruerant, fames omnia circuncircà affligebat, & multos de medio tollere non intermittebat, timentes qui erant Lauræ Sucæ, ascendunt etiam ad hanc inuiam solitudinem, rogantque & obsecrant Quiriacum, vt rursus reuertatur ad Lauram, quò saltem vtilissimum aduersus famem medicamentum illius habeant aduentum.

Oleo crucis sanar demo niam.

Mutat iterum locum.

Psal. 73.

Cap. 10.

Mota itaque misericordia bona illa & clemēs anima, rursus descendit ad Lauram: & cum ad beati Charitonis cellam quinque transegisset annos, vehemētissimè decer-
tauit

tavit aduersus eos, qui eadem sentiebant, quæ Origenes. Atque tunc quidem admirabilis quoque Cyrillus, qui à magni Euthymij Laura, ad beati Sabæ Lauram accesserat, ut videret silentiarium Iohannem Episcopum, fit ei minister litterarum ad hunc beatum Quiriacum. Literæ autem significabant bellum tunc fuisse suscitatum aduersus sanctam ciuitatem: & eum obsecrabant, ut Deum oraret intentius, ut qui erant in noua Laura cum Nonno & Leontio, qui Origenis dogmata defendebant, & aduersus sanctam fidem militauerant, vincerentur, & summam illam amitterent arrogantiam. Cyrillus itaque cum venisset in Sucam, & incidisset in Zosimum & Iohannem, primos illius discipulos, cum eis venit ad magnum Quiriacum, & ei tradit epistolam, & narrat omnia, quæcunque illi coram dicta fuerant. Ille autem, cum ardens & ex corde ingemisset & lachrymasset, Dic, inquit, ei, qui te misit: Nè animo angamur, o pater: citò enim videbimus Nonnum quidem & Leontium è vita excessisse miserimè: lupos autem, qui versati sunt in Laura, turpissimè illinc expelli, & oues ratione præditas, sine molestia eam rursus habere, & sine metu in ea ali & pasci. Ad hæc idem Quiriacus, Quanam sunt autem ea, o pater, inquit, quæ illi sua tuentur sententia? Affirmant, respondit Cyrillus, dogmata de præexistentia & restitutione in eundem statum, esse media, & ab omni periculo aliena, dicentes illa eis ad hoc ferre testimonium, quæ alicubi in suis Apologeticis magnus Gregorius ita reliquit scripta: Mihi videtur res non vilis, nec contemnenda, dare in tempore vnique dimensum orationis, & dispensare in iudicio veritatem nostrorum dogmatum, quæ de mundo, aut de mundis philosophamur, de materia, de anima, de intelligentia, & naturis intelligentibus, tam præstantioribus, quam deterioribus: de prouidentia, quæ omnia colligat, quæ videntur euenire ratione, & quæcunque præter rationem inferiorem & humanam. Et quæ præterea de prima nostra constitutione, figurisque & veritate, & testamentis, & Christi primo aduentu, & secundo. In his enim & assequi est non inutile, & non assequi vacat periculo.

Pugnat aduersus Origenistas.

Vaticinium de Nonni & Leontij interitu.

Hic locus est partim in Apologetico, partim in disceptatione Gregorij Nazianzeni contra Eunomianos: quem locum perperam isti interpretabantur, cum Gregorius, ut Eunomianos dehortaretur à disputatione Trinitatis, eosdem adhortatur ad disputandum (si se continere non possunt) de ijs rebus, quas & si minus pro dignitate tractauerint, non ita tamen de salute animæ periclitaturi sint. Non enim intelligit eos, qui hæc non crediderint, sine periculo futuros: sed qui oratione rerum dignitatem non consequuntur. Hæc Aloysius.

Cum admirabilis hæc dixisset Cyrillus, beatus Quiriacus: Nequaquam, inquit, sunt media, & vacant periculo dogmata de præexistentia: immò sunt lubrica potius & periculosa. Quomodo autem, multiplicem eorum impietatem aperiendo, tibi paucis exponam: Dicunt, Christum non esse vnum, ex Trinitate. Dicunt corpora nostra, quæ habuerimus ex resurrectione, esse penitus ventura ad interitum, & Christi primi. Dicunt Trinitatem non fuisse mundi opificem: & quòd in pristinum statum restitutione, poterunt quæcunque sunt ratione prædita, ad dæmones vsque, fabricari æones, id est secula: & quòd ætherea & sphærica excitantur nostra corpora in resurrectione. Sic enim, dicunt Domini quoque corpus fuisse excitatum, & nos futuros ei pares in restitutione. Cum autem rogasset Cyrillus: Cur non sustinuerunt tot labores pro virtute, sed eos consumpserunt in hac, quæ euacuatur & aboletur, sapientia? Respondens beatus Quiriacus: Euanuerunt, inquit, in suis cogitationibus, & obscuratum est inspiens cor eorum: & dicentes se esse sapientes, stulti facti sunt. Nonnus autem fuit horum malorum primitiæ, qui cum non ignauum ad hæc administrum inuenisset Leontium Byzantinum, post decessum beati patris nostri Sabæ, continuo hunc malum morbum seminavit vbique in Ecclesia. Et primum quidem eos, qui in noua Laura erant, doctiores, vel, ut verius dicam, indoctiores, in suam induxit hæresim. Deinde non hæcenus constitit: sed ut alia quoque monasteria solitudinis hac impertiret peste, magnum sibi censebat studium adhibendum. Demùm ut me quoque humilem & abiectum suis comprehenderet laqueis, qua non vsus est contentione? Sed seipsam sefellit iniquitas, ut dicam sicut diuinus David, & mihi diuina visio apparuit, illius hæresis cœnum accuratè ostēdens. Neque ego solus vici eius improbitatem, sed ij etiam, qui erant conuentus Sucæ, per nostrum consilium illius malitiæ fortiter restiterunt, & fraudulentos illos mores & artificium ad malum superarunt.

Rom. 1.

Nonnus Origenista multos euertit.

Psal. 26.

Quoniam autem tam apertè congressus fuit superatus, alia ratione conuentum suæ potestati subijcere est machinatus, & quendam Petrum Alexandrinum, qui in

Cap. 12.

cum

eum & hanc improbam haresim erat iam olim propensus, præficit conuentui, si quo modo hac quidem certè ratione eos paulatim attraheret ad communionem. Solent enim principi magna ex parte esse conformes ij, qui sunt in eius potestate. Sed nesciebat stultus, se depræhensu facilem & apertam escam proponere. Nam cum consuetum illius vitium conuentui paululum se ostendisset, protinus ille totus comotus, Petrum pellit præfectura. Deinde rursus Nonni coetus, alium Petrum à Græcia ortum, qui à priore nihil differebat, eis præficit. Conuentus autem videns expressos eius, qui præcesserat, malitiæ in eo characteres, protinus eum quoque expellit: & veniens in beati Sabæ Lauram, præfectum accipit Cassianum, genere Scythopolitanum, religione fidelissimum, ac in virtute & doctrina educatum. Et sic vix tandem potuimus eorum, qui morbo laborabant Origenis, ardentem reprimere & arcere impetum. Hæc cum suavis illa retulisset lingua, ubi intellexit Cyrillum esse monasterij magni Euthymij, cum magno protinus gaudio: Ecce, inquit, ô frater, tu es eiusdem, cuius ego, cœnobij. Et cœpit oratione persequi res gestas sanctorum Euthymij & Sabæ. Ille autem cum eas apertè didicisset ab hoc beato Quiriaco, conscripsit singula in ijs, quos de ipsis scripsit, libris, ut illinc quilibet discere potest, si non leuiter & aliud agens, sed accuratè ea legat. Atque sic quidem diuinus Quiriacus. Cum hoc autem sermone & his narrationibus suum impleuisset animum, Cyrillus discessit in pace.

Cap. 13.

Quoniam autem, quando legum Origenis diligens custos Nonnus turpissimo exitu expulit animam, & fractæ fuerunt omnes eorum vires, & cessauit bellum aduersus Orthodoxos, & illi inter se inuicem prælia cœrunt & pericula: multi venientes in antrum Charitonis, diuino Quiriaco non paruam exhibebant molestiam, eius silentium & quietem interturbantes, redit rursus ad Susacim, iam agens nonagesimum nonum annum ætatis. Cum ille autem octo annos in ea mansisset, incessit aliquando Cyrillum quoddam desiderium conueniendi Quiriacum. Et cum venisset in Lauram Susacim, & eius discipulum assumpsisset Iohannem, veniunt ambo Susacim, qui locus non minus, quam nonaginta stadia aberat à Laura. Cum autem iam propè essent, eis leo occurrens & magnitudine maximus, & visu terribilissimus, Cyrillum conturbauit, ut est consentaneum, & metum ei attulit. Cum discipulus ergo Iohannes eum sic vidisset affectum: Nè timeas, inquit. Leo autem cum vidisset eos euntes ad sanctum, via eis cessit protinus: & transfuerunt ipsi, nullo malo affecti. Eos cum sacrum illud caput adspexisset, valde protinus est lætatus, eosque suauiter & familiariter intus, similiter admodum & scitè: Ecce, inquit, meus quoque in cœnobio sodalis Cyrillus. Deinde nonnihil quoque ludens discipulus Iohannes: Sed eum, inquit, leo, ô Pater, grauiter terruit, & timidum apertè reddidit. Hilaris autè illa anima: At tu noli timere, inquit, fili. Hic enim leo iste manet diligens custos olerum, qui nulli bestia in ea permittit ingredi. Quapropter nec agreffis caprea, nec alterius animalis impetum, ut puto, timuerint olera, hoc vigilans custode. Deinde cum multa narrasset de patribus, qui erant in solitudine, & sic eos excitasset, & eis ad virtutè acriorem iniecit amorem, mentem ipsis apponit. Tunc accedit leo. Ille autem bestia quidem manu præbet panem, & dimittit eum ad custodienda olera. Eis autem, qui simul cum eo accumbant: Habeo, inquit, ô filij, bonum agri custodem. Neque enim hic vrsus, neque vlla alia bestia, neque latro, neque barbarus inuadit eos, qui ad me accedunt. Eos nanque castigat leo, & graue eis affert exitum. Atque illis quidem, cum totum diem apud eum transegerent, & illius doctrinam, & effusam in eius labris gratiam percepissent, & benedictionem impertit deinceps, & eos dimittit in pace. Leo autem eis rursus cessit, & blanditus est. Et sic læti inierunt viam, quæ ducebat ad eorum regionem.

Leo seruat à bestijs olera sancti viri.

Nota res miras.

Cap. 14.

Hic autem diuinus Quiriacus adhuc permanens in Susacim, cum aqua ei non adesset ex fontibus, ut simul quidem ipse vteretur, & rigaret olera, eam, quæ in petrarum concauitatibus colligebatur exhauriens, & æstate ea irrigabat meridie, & non amplius concedebat ea sistere. Tempore enim autumni ipsum tempus ea satis irrigabat. Cum magna autem siccitas fuisset aliquando æstate, & ea, quæ sunt in petris, concauitates ne vestigium quidem haberent aque, ille oculis in cælum sublatis, à Deo petit aquam. Ecce autem repentina quædam nubes super caput condensata, erupit in pluuiam, & repleuit eius hydrias, & omnia petrarum concaua: eaque & sancti vsui, & olerum irrigationi diu sufficit. Hoc in loco illud mihi venit in mentem, quod, etsi non coheret de sancto narrationi, si tamen dicatur, non mediocrem afferet utilitatem.

Cap. 15.

In solitudinem aliquando venienti huius sancti discipulo cum condiscipulo suo Paramo-

Paramono, apparet circa myricas agrestes stans quoddam spectrum hominis. Illi autem existimantes id, quod videbatur, esse unum ex Anachoretis, (eo enim tempore multi hanc habitabant solitudinem) ad eum statim sunt conuersi. Cum autem iam propè fuissent, & nusquam esset, quod appareret, illi existimantes esse malignum spiritum, precati sunt: & cum precationi, Amen, subiunxissent, spectant huc & illuc, & quadam subterranea eis apparet spelunca. Quod quidem cum rursus existimassent signum esse dexterum, & esse aliquem Dei seruum, qui apparuerat, rogabant, ut eos impertiret benedictione & pace. Vix tandem ergo vox intrinsecus resonauit ex spelunca, dicens: Quid ex me vultis? Sum enim scemina. Sed quò proficiscimini? rogauit. Illi autem, Ad anachoretam, dixerunt, Quiriacum. Sed dic nobis, quomodo voceris, & quonam modo sis hic: & quam de causa huc accesseris. Illa autem: Nunc quidem abite, inquit, dicam autem redeuntibus. Cum illi autem instarent, & ne tantillum quidem dicerent se esse abcessuros, nisi de beata illa prius audissent: Nomen quidem mihi est Maria. Cum autem essem psalteria, inquit, scio me multis prebuisse causam offensionis. Deum itaque rogavi, & suppliciter obsecraui, ut ipsa liberarer à laqueis diaboli. Aliquando autem corde contrita, & in anima diuino igne accensa, descendi ad sanctum Siloe: & cum hoc vas aqua implèsem, quod apud me adhuc manet, lupinis in sporta acceptis, huc accessi. Nihil autem horum est diminutum usque in hodiernum diem. Sed nec ab illo tempore vidi hominem, neque vllum sum allocuta. Vos igitur nunc abite, & reuertentes me visitate.

Illi his auditis, recedunt: & cum ad beatum venissent Quiriacum, ei omnia renunciant. Ille, ut par erat, fuit admiratus: & ut eam visitarent, ipse quoque reuertentibus mandauit discipulis. Cum itaque in reditu venissent in speluncam, & aditum de more pulsassent, nemo autem eis responderet interius, ingressi inueniunt eam iam consummatam, & corpus iacens in spelunca. Cum itaque ascendissent in Lauram Sucam, & ea accepissent, quæ erant eis vsui ad eam sepeliendam, redeunt in speluncam: & cum ea, quæ de more sunt, beata peregissent, domum ei faciunt sepulcrum, in ipsa spelunca depositis reliquijs. Sed huc quidem nos deduxit suauissima & vtilissima narratio: rursus autem redeundum est, vnde digressi sumus.

Cum octo iam annos, ut diximus, in Susacim transgisset beatus Quiriacus, qui erat Lauræ Sucæ, post perfectam liberationem ab ijs, qui tenebant sententiam Origenis, cum illuc rursus venissent, in magni Charitonis antrum eum reducerunt: quò etiam continenter beatus accedebat Cyrillus, & magnum ab hoc sancto percipiebat emolumentum & vtilitatem. Iam autem vixerat Quiriacus plusquam centum & septem annos, ut testatae sunt illius ipsius in diuersis locis mansiones, & obita itinera. Venit enim in sanctam ciuitatem decem vtrique & octo annos natus: mansit autem nouem apud sanctum Gerasimum. Transgessit decem annos in monasterio magni Euthymij. Ministravit autem triginta & nouem annos in Laura Suca. Quinque anni preterierunt, dum vesceretur scillis in solitudine Natupha: & totidem alij rursus in Ruba. Et quòd ipse septem quidem annos manserit in Susacim, iam relatam est. In sancti autem Charitonis spelunca quinque annos degit, & rursus octo in Susacim. Duobus vero annis ante tempus mortis ascendit rursus ad antrum Charitonis. Quauis autem ad tantam peruenisset ætatem, & esset tam profunda senectute, ne tantillum quidem remittebat de sua statione ad diuinos hymnos, & ministerio eorum, qui ad ipsum accedebant: sed quo erat ætatis prouectioris, eo magis florebat animi alacritate, acriusque & fortius diuina aggrediebatur certamina.

Erat autem vir mitis & hilaris: & facilis ad eum patebat aditus: statura erat procerus & erectus: colloque adhuc recto, & iuuentutem quodam modo præseferente, & nec omnino victo à senectute: moribus ad docendum erat accommodatus, religioneque maximè orthodoxus. Cum tandem itaque incidisset in corporis infirmitatem, & debitum naturæ exoluisset, apud Iesum, quem desiderabat, suum deposit spiritum. Et nunc est in quiete iustorum, in splendore Angelorum, ea videns, quæ semper desiderabat, & accipiens totam Trinitatis illuminationem, in ipso Christo

Domino nostro: Cum quo patri principij experti, & sanctissimo viuifico-
que spiritui potentia, honor & adoratio, nunc &
semper, & in secula seculorum,
Amen.

VITA

Maria è
psalteria sic
admirabilis
eremi cul-
trix.

Cap. 16.

Eadem de-
sancta in p-
pria sepeli-
tur spelunca.

Cap. 17.

Nota grandem
5. Quiri-
aci ætatem.

Magnus in
tanta ætate
feruor spiri-
tus.

Cap. 18.

Felicissimè
decedit è
vita.